

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Haeresi Macedonij. Cap. XXXV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

ad sacerdotij functionem delectus, tum quod eius sectatores ab illis baptismi lauacrum recepissent. Itaque ecclesia etiam Antiochena ad eam partem, quæ secum ipsa cõsentiebat, ad hunc modum deflexit. Imperator verò vt intellexerat, Persas contra Romanos bellũ de integro commouisse, Antiochiam propeere contendit.

De Heresi Macedonij. CAP. XXXV.

Macedonius verò cum esset vrbe Constantinopoli eiecius, sententiam contra ipsum pronunciatã iniquo animo ferens, acquiescere nullo modo potuit, sed ad eos, qui alterius partis erant, quiq; Seleuciæ Acacium cum suis fautoribus abdicauerant, se transfudit: egitq; cũ Sophronio & Eleusio per internuncios, vt fidei formulæ primum Antiochiæ editæ, deinde Seleuciæ confirmatæ firmè adhærescerent, seduloq; est hortatus, vt eam fidem Consubstantialis, insigni illo & præclaro nomine appellarent. Itaque ad eum frequentes confluerunt, tum non pauci ex ipsius familiaribus, qui iam ex eius nomine Macedoniani dicuntur, tum alij complures, qui in concilio Seleuciensi, à factione Acaciana dissentiebant, quiq; in initio quidem fidem Consubstantialis perspicuè palamq; profitebantur, nunc tamen illã supprimunt. Iste Macedonius, tametsi filium Deum esse, & cum aliis rebus omnibus, tum substantia patri similem asserbat, tamè spiritum sanctum istis honoris quasi insignibus carere affirmavit, eumq; ministrum illis inseruientem vocavit. Fama autè apud multos percrebrescit, hunc errorè nõ à Macedonio, sed à Marathonio potius, qui antea Nicomediæ delectus fuit episcopus, primum excogitatum esse: & propterea eos, qui hunc tuentur errorem, Marathonianos nuncupatos. Ad istorum societatem Eustathius etiam, qui Sebastia erat eam ob causam, quam paulo ante posui, extrusus, se adiunxit. Vbi verò à Macedonio denegatum erat, spiritum sanctum diuinitatis, quæ est in trinitate, participè esse, tum Eustathius, ego, inquit, spiritum sanctum neq; Deum nominare in animum induco. neq; creaturam appellare audeo. Quam ob rem, qui fidem Consubstantialis tenet, illos *πνευματομάχος*, id est, spiritus sancti oppugnatores vocant. Quid verò causæ sit, cur Hellepontus Macedonianis abundet,

abundet,

SOCRATIS HISTORIAE

abundet, dicam idoneo loco. Factio autem Acacianorū studium & operam nauauit, vt rursus conciliū Antiochiæ cogeretur. Nam eos pœnituerat, filium patri omnino similem affirmasse. Quapropter anno sequēti, Tauro & Florentio Coss. Antiochiæ quæ est in Syria, conueniunt: id tēporis & Euzoio illam gubernante ecclesiam, & Imperatore ibi commorante. Nonnulli illorum ea, quæ ab ipsis fuissent ante decreta, in quæstionē denuò vocant: aiunt hoc verbū, simile, ex fidei formula tum Arimini, tum Constantinopoli edita prorsus eximendum esse: neq; amplius suam ipsorum occultant opinionē, sed palam asserunt filium omnino patri dissimilem esse: neq; id substātia solū, sed etiā volūtate: ex his item, quæ non sunt, sicut Ario videbatur, eū constare affirmant. Hoc errore irretiebantur etiā illi, qui Antiochiæ tum sectam Aëtianam secuti sunt. Quocirca præterquam quod Ariani vocabantur, Anomœani præterea, hoc est, qui filium patri dissimilem putant, & Exoucontiani, id est, qui filiū ex his, quæ non sunt, constare dicunt, ab Antiochenis, qui Consubstantialia defendebant, quiq; eodē tempore ob Meletij causam, vt supra docui, diuisi erant, appellabantur. Ac cū ab illis quæreretur, quid esset, cur cū in sua ipsorum fidei formula asseueranter dixissent, filium, Deum ex Deo esse, iam patri dissimilem vocare, & ex his, quæ non sunt constare auderēt asserere, eiusmodi captiosa fallacia, quod obiectum erat, eludere conabantur. Quod autē dictum est, inquit, Deum ex Deo, perinde dictum est, atq; apud Apostolū, Omnia ex Deo esse. Proinde filius ex Deo est, quia in hac voce, omnia, comprehenditur. Itaq; in formulis nostris adiecta est illa particula, Secūdū scripturas. Huius cōmenti author erat Gregorius Laodiceę episcopus: qui quidem cū huiusmodi loquendi modorū imperitus fuit & rudis, tum prorsus ignorauit, qua ratione Origenes superioribus temporibus tales sermonis proprietates, quæ sunt apud Apostolum, vberius fufususq; explanauisset. Acacij autem sectatores, quamuis fallaces captiones confectari manifestò arguerentur, tamen tū probra, tū sententiam contra eos pronunciatam pro nihilo ducentes, eam fidei formulā, quam Constantinopoli recitauerant, ibi etiam perlegerunt: quo facto, singuli ad suas ipsorum ciuitates se receperunt. Georgius
itaque

itaque Alexandriam contendens (illi namq; ecclesie, Athanasio interea in obscuro delitescete, adhuc presuit) omnes, qui ab eius opinione & sententia dissentiebant, grauius afflixit, populūq; Alexandrinū (erat enim multis odiosus & inuisus) grauibus affecit molestiis. Hierosolymis verò Cyrilli loco Erenius episcop^o designatus est, Cui Heracliu^s successisse constat: Huic rursus Hilariū: Postea Cyrillus reuertit Hierosolyma, illiusq; ecclesie episcopatū recuperauit.

De Apolinariis & eorum hæresi.

CAP. XXXVI.

SVB idem tempus nouus quidem error ex tali ortus est causa. Laodicea, quæ est vrbs Syria, duo erant viri, pater & filius, eodem nomine nuncupati (vterq; enim Apollinarius est appellatus) quorū alter, patrem dico, presbyterij gradū in ea ecclesia acquisierat, alter, nempe filius, lectoris fungebatur munere. Ambo humanioris literaturæ doctores erant, Grammaticæ pater, filius autem Rhetoricæ. Pater Alexandrinus genere, primū Beryti ludum aperuit: dein de Laodiceam cōmigrans, ibi duxit vxorem: ex qua Apolinarium suscepit. Vterq; eodem tempore Laodicea floruit, quo Epiphanius sophista. In cuius amicitiam vbi penitus intrauerat, cum eo multum versari cœperunt. Theodotus autem, episcopus illius ecclesie, veritus admodū ne crebra eius consuetudine ad gentilitatem deflecterent, vetuit ne illum adirent. Illi spreto episcopi concilio, Epiphaniij amicitiam assidue amplexabantur. Postea Georgius successor Theodoti, cum eos ab Epiphaniij cōsuetudine auocare omninè contenderet, & nullo modo posset illis persuadere, vtrumque à communione quo eos coerceret, segregauit. Adolescens Apolinarius factum illud contumeliæ loco ducens, & dicendi facultate, quæ sophistæ propria est, admodū confusus, nouā hæresim excogitat, quæ hoc tempore etiā ab inuētoris nomine hæresis Apolinariana dicitur. Sūt quidā, qui affirmant illos non tantū ob causam, quā modò citauimus, à Georgio dissensisse, sed quòd animaduertent illum peregrina, eaq; inter se pugnantia docentem: & interdū afferentē filium patri similem esse, sicut in Seleuciano concilio conuentum est, interdum ad Arii hæresim deflectentem.

Quo-